

AQIGSIAQ

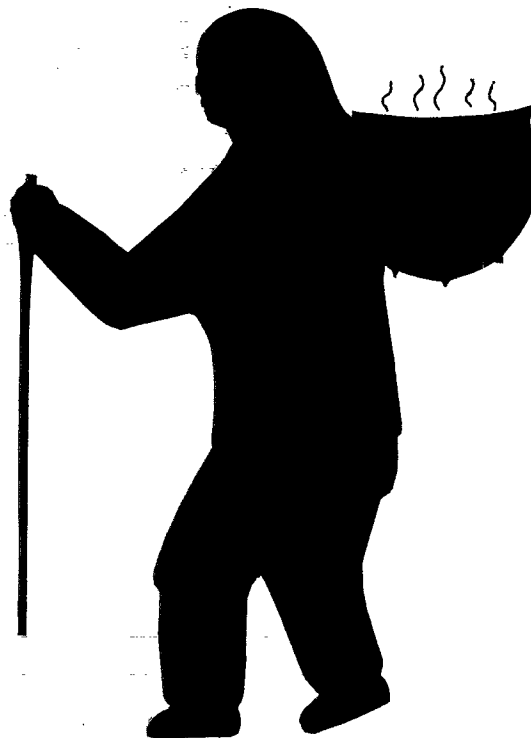

Fortalt og illustreret af *Mâliâraq Vebæk*

Næst efter Kågssagssuk er Aqigsiaq den mest kendte grønlandske sagnfigur. Aqigsiaq var en meget dygtig fanger, særlig dygtig som landjæger. Han vandrede vidt i indlandet og mødte mange besynderlige væsener på sine vandringer.

En dag mødte han således en grydemand „Igalilik“ en mærkelig mand, som altid vandrede rundt med en gryde i nakken. Gryden sad fast på manden, og der var altid noget varmt kød i hans gryde. For når grydemanden fangede noget, slyngede han sin fangst lige op i gryden, og straks kogte kødet. Han behøvede så blot at stikke hånden op i gryden efter det tilberedte måltid, når han blev sulten. Grydemanden brugte ikke altid fine fangstmetoder, heller ikke da han mødte Aqigsiaq.

Aqigsiaq var netop i færd med at slæbe en sæl, da han mødte en Igalilik. Igalilik foreslog, at de skulle gå hen til kanten af en høj fjeldskrænt og nyde udsigten. Men Aqigsiaq, som havde hørt, at Igaligdlit (flertal) var lumske, regnede ud, at han nok ville styrte ham ned for at få fat på hans sæl. Aqigsiaq gik med Igalilik hen til fjeldskrænten, og ligeså snart de nåede derhen, skubbede han Igalilik ud, så han styrtede ned. Ved styrtet gik hans gryde itu, og han selv blev slået i stykker mod klippen.

En vinter var der misfangst på bopladsen, og der blev hungersnød. Da folk ikke havde mere at spise, og ingen mand kunne fange noget, begyndte de at miste deres kræfter. Til sidst var det kun Aqigsiaq, som kunne gå, skønt meget langsomt. Alligevel gik han på jagt. Mange dage måtte han komme hjem uden fangst, men han opgav ikke. En dag gik han og tænkte, at måske blev det hans sidste tur, så træt, som han var. Meget nedbøjet begyndte han at gå hjemad uden fangst. Men pludselig så han noget stort bevæge sig et stykke fra sig. Han så nu en kæmpeorm så stor, at et par mænd ikke ville kunne favne den, og så lang som flere konebådslængder. Den bevægede sig hurtigt frem. Aqigsiaq besluttede sig til at slå den ned. Det ville blive svært, men Aqigsiaq fandt hurtigt på råd. Da han kom tæt hen ved kæmpeormen, drejede den hovedet med åben mund mod Aqigsiaq, men meget hurtigt sprang Aqigsiaq over ormen til den anden side, idet han samtidig stak sin fangstkniv i den; for han kunne regne ud, at ormen ikke så hurtigt kunne dreje hovedet, så bred som dens hals var. Hver gang, ormen havde fået drejet hovedet til den side, hvor Aqigsi-

aq stod, sprang han hurtigt over den. Han kunne springe meget hurtigere, end den kunne dreje hovedet. Til sidst blev ormen så træt og afkræftet af de mange sår, Aqigsiaq havde tildelt den, at den blev liggende stille. Aqigsiaq gik hjem og fortalte sine bopladsfæller om kæmpeormen. Næste morgen drog Aqigsiaq hen til stedet, hvor han dagen i forvejen mødte kæmpeormen. Nogle mænd prøvede på at følge med Aqigsiaq, men måtte opgive, da de ikke havde kræfter til at gå. Da Aqigsiaq kom hen til stedet, lå kæmpeormen ganske rigtigt der og var død. Han skar i ormen og så, at der næsten ikke var andet end fedt. Først langt inde i ormen stødte han på lidt kød, og han skar da et meget stort stykke spæk og tog det med hjem. Der blev glæde paa bopladsen, og folk var så sultne, at de spiste spækket, som om det havde været kød. Der var så meget af det, at de ikke engang havde spist op, da vinteren var ovre, selv om der ikke blev fanget andre dyr.

Denne orm reddede bopladsen fra at uddø af sult den vinter. Det var en af Aqigsiaqs bedrifter.